

sebi, čime se zapravo potvrđuje Parmenidova misao kao ona koja uspostavlja jaz između sigurnosti lijepokruga istine bitka i dvoglavog lutanja smrtnika koje je lišeno svake istine. Puštajući Parmenida da pokaže neutemeljenost Sokratove postavke o ideji, Platon zapravo pušta Parmenida da kritizira samog sebe. Ukoliko se u Parmenidu napušta Sokrat, utoliko se napušta i Parmenid jer obojica dijele isti način mišljenja bića po sebi ideje. Doduše, napuštanje Sokrata posredstvom Parmenida nosi sa sobom nešto više, ono predstavlja zahtjev za utemeljenjem onoga što je Sokrat postulirao kao opštost u sferi etičkog, a taj zahtjev vodi izvan sfere etičkog k Parmenidovoj misli bitka.

Već na početku dijaloga, Platon kroz Sokratov nagovor, naime da se problemi vezani za mnoštvo, kao predmet Zenonovih aporija, prikažu u području samih ideja, najavljuje da je to zapravo pravi problem. Ideje se unutar samih sebe putem Parmenidove kritike pokazuju mnoštvenim. To ukazivanje na mnogostrukost samih ideja izvršeno je, doduše, na način da su se same ideje svodile na stvari. Promišljanje ideja na način stvari Platon je mogao odbaciti i na temelju teorije ideja postavljene u *Fedonu* i *Državi*, ali on to ne čini. Ako postoji neki pozitivan ishod svođenja ideja na stvari, onda je to taj da su ideje unutar samih sebe »mnoštvene«, da svaka ideja poziva mnoštvo drugih u igru, da u razmatranju jedne ideje kao onoga po sebi stupamo u igru ogledanja ideja. Ideje se pokazuju u onom što jesu tek kroz su-učešće ideja. Stoga Platon i upozorava na opasnost preranog skoka u načelo:

»Prerano se naime Sokrate, pre nego si izvežban, laćaš omeđivati i lijepo kao nešto, i pravedno, i dobro, i svaku pojedinu od ideja.«

Dakle, ovdje nije u pitanju Platonovo odbacivanje bića po sebi ideje, već je u pitanju drugačiji način mišljenja njenog bića po sebi. Bez pretpostavke o biću po